KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Nisan 2006 * Sayı 13 * Fiyatı 0.5 YTL

İşçi ve emekçilerin uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor...

Sermayenin pervasız saldırılarına karşı iş bırakarak 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs geleneği 120 yıldır yaşıyor. Sermayenin tüm baskı ve yıldırma çabalarına karşın dünyanın her yanında işçi ve emekçiler başta olmak üzere ezilen kesimlerin umutlarını haykırdıkları bir gün olarak kutlanıyor.

Gelenek, 1886 yılında Amerikan işçi sınıfının 1 Mayıs'ı "evrensel bir iş bırakma" günü olarak belirlemesiyle başladı. Bu 1 Mayıs'ta, yaklaşık 200 bin işçi iş bırakarak alanlara çıktı. Egemenlerin yanıtı ise polis terörü ile sınırlı kalmadı. Yüzlerce işçi tutuklandı ve yapılan düzmece yargılama sonucu

idam kararı verilen 4 işçi önderi katledildi. Fakat 1 Mayıs ruhu ölmedi. Kısa sürede de, tüm dünyada işçilerinin tek bir ordu halinde biraraya geldikleri, sermayeye karşı uluslararası bir meydan okumaya dönüştü. Öyle ki, 1 Mayıs'ta karşı karşıya gelen sadece şu ya da bu ulusun işçi sınıfı ile sermaye sınıfı değil, iki dünyadır: Sermayenin sömürü üzerine kurulu vahşi dünyası ile işçi sınıfının sınıfsız-sınırsız kardeşlik dünyası.

İşte bu nedenle, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun sermaye sınıfı ve uşakları 1 Mayıs'a ve 1 Mayıs düşüncesine karşı amansız bir düşmanlık beslemektedirler. Çünkü onlar işçi sınıfının milliyetçi-şoven politikalarla alıklaşarak kendileri için dövüşmelerini, gerici çıkarları için emperyalist savaşlarda ölmelerini, birbirlerine düşmanlaşarak güç ve takatten düşmelerini isterler. Tüm propaganda aygıtları olağan biçimde zaten bunu sağlamak için çalışır. Çoğu zaman da başarılı olurlar. Fakat, 1 Mayıs düşüncesi ve değerleri, işçi sınıfını zehirleyen bu atmosferi bir anda öylesine dağıtır ki egemenler 1 Mayıs'ta geleceklerini bir kabus gibi görürler. "Sınıfsız, sömürüsüz ve sınırsız bir dünya", 1 Mayıs'ta bir şamar gibi çarpar suratlarına. İşte 1 Mayıs'a yönelik sermayenin bitmeyen kini ve husumetinin arkasında böylesi bir sınıfsal korku bulunmaktadır.

Ülkemiz egemenleri de, dünya çapında sermaye dünyasının bu korkusunu paylaşmakta; sömürü düzenleri sağlam temellere dayanmadığı ölçüde bu korkularını, çok daha saldırgan ve hastalıklı biçimde dışavurmaktadırlar. Bu nedenle ülkemizde kutlanmaya başlanması Osmanlı dönemine kadar giden 1 Mayıs, rejimler değişse de değişmeyen bir baskı ve zorla karşılanmıştır. Osmanlılar'dan işgal kuvvetlerine oradan yeni cumhuriyet yönetimine kadar hepsi bu tutumu paylaşmış; işçi sınıfı on yılları bulan ve hala da devam eden yasaklamalar ve baskılarla yüzyüze kalmıştır. Baskı ve zorun yetmediği yerde ise, içeriğini boşaltıp onu şölenlerle kutlanacak bir "bahar bayramı"na dönüştürmeye çalışmışlardır.

Fakat 1 Mayıs geleneği sermaye dünyasının tüm çabalarına karşın yaşamaya devam etmektedir. Her yıl tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de yüzbinler 1 Mayıs alanlarına çıkarak, emperyalist-kapitalizmin sömürü ve yıkım politikalarına yönelik öfkelerini haykırmakta ve sömürüsüz yeni bir yaşam, yeni bir dünya için umutlarını çoğaltmaktadır.

İşte yeni bir 1 Mayıs'ın öngünlerinde her iki kamp, sermaye ve emek kampları hazırlıklarına bu bilinçle başlamış bulunuyorlar. 1 Mayıs'a hazırlık yapmak, önemi ölçüsünde 1 Mayıs geleneğinin bir parçası haline gelmiştir artık. Zira her iki sınıf da bilmektedir ki 1 Mayıs'ta karşı karşıya gelecek iki güç, birbirini sınayacak, gücünü ölçecektir. Bu sınamanın sonucunda rakibini alt etmek uğruna siperlerini sağlamlaştıracak, ya da yeni hamlelerde bulunacaktır. İşte bundan dolayı 1 Mayıs hazırlıkları sefere gider gibi büyük bir titizlik ve girişkenlikle yapılmalıdır.

Bu yılın 1 Mayıs'ında emekçiler ve ezilenler dünyasının sınanacağı başlıklar şunlardır:

- Emekçiler, sermayenin GSS ile sağlık ve sosyal güvenlik hakkını tasfiye saldırısını püskürtecek bir kararlığa ve güce sahip midir? Yoksa geleceğini ve yaşam hakkını teslim mi edecekir?

- Sermayenin krizin faturası olarak emekçilere kestiği işsizlik, sefalet ve soygun vb. bedeller ödenmeye devam mı edilecek, yoksa bu fatura kapitalistlere mi kesilecek?

- Baskı ve terör yasaları ile birlikte yaşadığımız sefil hayatın hazırlanmasında kullanılan kontr-gerillanın faaliyetlerine onay mı verilecek, yoksa bu kirli terör şebekesi dağıtılacak mı?

- Kardeş Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasına, milliyetçi-şoven kışkırtmalarla kardeş halkların birbirine düşmanlaştırılmasına onay mı verilecek; yoksa tersine "eşitlik-özgürlük-kardeşlik" temelinde birleşik mücadele bayrağı mı açılacak?

- Emperyalizmin yeni saldırı planlarında taşeronluğa soyunmaya hevesli sermaye iktidarının oyunlarına sessiz mi kalınacak yoksa işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bir mücadele hattı mı yükseltilecek?

İşçi ve emekçilerin bu sınamadan alınlarının akıyla çıkmaları, yakın geleceğin nasıl şekilleneceğini esastan belirleyecektir: Ya kölelik ve sefalet dünyası büyüyecek, sermaye dünyası daha da arsızlaşacak, ya da özgür ve mutlu bir dünyanın kapıları açılmış olacak!

1 Mayıs düşüncesi ve geleneği, tüm emekçileri, 1 Mayıs alanlarına çıkıp sermaye dünyasına karşı tek bir ordu-tek bir dünya olarak çıkmaya ve "birlik, mücadele, dayanışma" ruhuyla saf tutmaya çağırıyor. 1 Mayıs, tüm işçi ve emekçileri kapitalist sömürüye ve emperyalist saldırılara karşı durmaya çağırıyor. 1 Mayıs, sermayenin milliyetçi-şoven kışkırtmalarına karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" ilkesine bağlı davranmaya çağırıyor. 1 Mayıs, insanca bir yaşam ve gelecek için adım atmaya çağırıyor. 1 Mayıs, 120 yıl önce başlatılan geleneğe sahip çıkmaya, sermayenin saldırı pervasızlığına son vermek uğruna, iş bırakarak alanlara çıkmaya çağırıyor!

Dünyanın birçok yerinden grev ve eylem sesleri yükseliyor...

Sermayenin topyekûn saldırısına karşı topyekûn direniş!

Sermayenin özelleştirme ve ticarileştirme saldırısı yoluyla egemenliğini pekiştirme çabaları yalnızca Türkiye'de değil, dünyanın pek çok yerinde sürmektedir. Bugün bizim karşımıza SSGSS olarak çıkan saldırı yasaları emeklilik, sağlık ve sosyal güvenlik gibi devletin sağlaması gereken temel hizmetlerde köklü değişiklikleri öngörürken, esasında dünyanın pek çok yerinde de böylesi çabalar eşgüdümlü olarak yürütülmektedir. "Küreselleşme" nidalarıyla gelen "yeni dünya düzeni" yalnızca sermayenin küreselleştiği ve giderek önünde engel bırakmadığı bir ortam yaratmıştır.

Avrupa'da Bolkestein Yönergesi'nin kabulü, Almanya'da kamu emekçilerinin çalışma sürelerinin uzatılması ve Fransa'da "İlk İşealım Sözleşmesi" ile beraber geldi ve sermayenin emeğe karşı saldırılarının boyutlanmakta olduğunu gösterdi. Ancak çok değişik coğrafyalarda hüküm süren ve bir paralellik arzeden bu saldırılara karşı emekçilerin mücadelesi giderek artmakta ve her geçen gün emekçiler düzenle daha çok karşı karşıya gelmektedirler.

Fransa'da genel grev!

Fransa'da emekçiler İş Yasası'na eklenen yeni düzenleme olan İlk İşealım Sözleşmesi'ne (CPE) karşı bir süredir direnişlerini sürdürüyorlar. Bu düzenlemeye göre, 26 yaşından küçük herkesi, ilk kez işe başlamış ise iki yıl boyunca nedensiz, her an işten atacak bir yasal dayanak sağlanıyordu. Üniversitede işgal ile başlayan mücadele, liselilerin boykotları ve okul işgalleri ile yaygınlaştı. Sonrasında sendikalar ve siyasi partiler de sürece dahil oldular ve bir süredir gerçekleştirilen gösteriler 28 Mart'ta bir günlük genel greve dönüştü. Dahası 84 devlet üniversitesinin 64'ü işgal edildi. Grev sırasında yapılan gösterilere yaklaşık 3 milyon kişi katıldı. Yasanın geri çekilmemesi halinde sendikalar ve öğrenciler eylemlerin devam edeceğini vurguladılar.

Almanya'da kamu emekçileri: "Geri adım yok!"

Almanya'da kamu emekçilerinin çalışma saatlerinin uzatılması başta olmak üzere sosyal hak gasplarına karşı başlattıkları grevler farklı eyaletlerde 23 Mart'ta yapılan gösterilerle sürdürüldü. Çalışma süresinin 38,5 saatten 42 saate çıkarılmasına karşı aynı gün Düsseldorf'da 20 bin, Münih'te 5 bin kamu emekçisi eylem düzenlerken, Schleswig-Holstein eyaletinde grevde olan kamu emekçileri de 1500

kişilik bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Almanya'nın en büyük şehirlerinden biri olan Hamburg'ta, öğretim üyeleri çalışma saatlerinin uzatılmaması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleriyle greve çıktılar. Henüz birkaç okulda başlayan grevin kısa zamanda büyümesi ve Hamburg'a yayılması bekleniyor. Sağlık emekçilerinin talepleri ise yüzde 30 zam ve çalışma saatlerinin uzatılmaması. 21 Mart'ta Almanya genelinde 4 bin üniversite kliniği doktoru daha greve çıktı. Almanya'da doktorların grevi, yedi haftadır süren hemşireler, çöpçüler, yol bakım çalışanları gibi kamu sektöründeki diğer görevlilerin grevlerine eklendi.

Sendikaların üst düzey yöneticilerinin grevi esnekleştirme tutumuna karşı sendika tabanında sert tepkiler gelişiyor. Değişik bölgelerde yapılan grev toplantılarında grevi esnekleştirme eğilimi eleştirilirken, grevlerin yaygınlaştırılması ve kitlesel katılımların sağlanması talep edildi.

İngiltere'de emeklilik yasasına karşı grev!

İngiltere'de Mart ayı sonunda yaklaşık bir milyon belediye çalışanı 80 yıllık bir aranın ardından ülkedeki en büyük işçi eylemini düzenledi. İşçiler, hükümetin emeklilik yasasında yapmayı planladığı değişiklikleri protesto etmek amacıyla 24 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Bir günlük grev nedeniyle yüzlerce okul ve kütüphane açılmadı, belediye temizlik ve hizmetleri yerine getirilmedi. İşçiler emeklilik yaşının 60'dan 65'e çıkartılmasına tepki gösterirlerken hükümet ise yürürlükte olan yasanın Avrupa yasalarına da uymadığını gerekçe gösteriyor.

İngiltere'de yapılmak istenen bu düzenleme de esasında sermayenin bir bütün olarak GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ve benzeri yasalarla farklı alanlarda ortak çıkarlarla saldırdıklarını, aynı argümanlarla emekçilere aynı güvencesizliği ve geleceksizliği dayatmaya çalıştıklarını göstermesi açısından önemlidir.

Yunanistan'da emekçiler hak gasplarına karşı direniyor!

Yunanistan'da Şubat ayı ortalarında başlayan toplusözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine işçiler ve kamu emekçileri Mart ayı sonunda genel greve gittiler. Eğitim, sağlık, ulaşım, kamu hizmet sektörü, limanlar ve tersanelerde üretim tamamen durduruldu. Grev günü ülke genelinde toplam 58 merkezde gösteriler yapıldı. İşçiler ve kamu emekçileri asgari ücretin 1200 euro olmasını, Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hakkının korunmasını, haftalık çalışma süresinin 35 saat olarak belirlenmesini, sosyal güvenlik hakkının tam olarak uygulanmasını, işsizliğe karşı önlem alınmasını ve ücretlerin iyileştirilmesini talep ediyor.

İster Avrupa'da, ister Asya'da, veya coğrafyamızda olsun, sermayenin birliğine karşı işçiler de birlik oluşturmak durumundadırlar. Bizlerin karşısına "Genel Sağlık Sigortası" olarak çıkarılan ve sağlığın ve sosyal güvenliğin tasfiyesini ifade eden tasarı da aynı bilinç ve tutumla karşılanmalıdır.

Fransa'daki genel grev sonrasında tekrar hareketlenen Yunanistan'da bu kez de öğrencilerle eğitim emekçileri birlikte alanlara çıktılar. Fransa'yla dayanışmanın vurgulandığı bu eylemlerde üniversite çalışanları ve meslek yüksek okullarındaki öğretmenler de bir gün grev yaptılar. Hükümeti uyaran öğretim üyeleri, izlenen politikalarda bir değişiklik olmaması halinde Mayıs ayının başında süresiz greve gidileceğini ilan ettiler.

Sermayenin birleşik saldırısına karşı birleşik mücadeleye!

Avrupa coğrafyasından verilmiş olan bu örneklerin yanısıra, farklı ülkelerde de bir dizi özgül eylemler ve direnişler görmek mümkün. Örneğin Kore'de Mart ayının ortasında, 16 bin demiryolu çalışanı 3 günlük bir grev gerçekleştirdi. Onlar da "emek piyasalarının serbestleştirilmesi"ni öngören yasaya karşı iş güvencesi ve sosyal hakları için direnişe geçmişler ve talepleri kabul edilmezse 4-13 Nisan arasında ülke çapında genel greve gideceklerini duyurmuşlardı.

Sonuçta, bu örneklerden çıkarılabilecek bir dizi ders bulunmaktadır. İster Avrupa'da, ister Asya'da, veya coğrafyamızda olsun, sermayenin birliğine karşı işçiler de birlik oluşturmak durumundadırlar. Bizlerin karşısına "Genel Sağlık Sigortası" olarak çıkarılan ve sağlığın ve sosyal güvenliğin tasfiyesini ifade eden tasarı da aynı bilinç ve tutumla karşılanmalıdır. Türkiye'deki kamu emekçileri de sınıf kardeşleri gibi insanca yaşamak, kazanılmış haklarını korumak ve bir adım ileriye taşımak için sistemli bir mücadele yürütmeye hazırlıklı olmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Sözleşmeli öğretmenlik ya da kamuda kölelik!

Burjuvazi adına "hükümet" eden sermaye partileri birbiri ardına emperyalizmin neoliberal politikalarını uygulayarak, işçi-emekçilerin kazanımlarını birer birer ortadan kaldırıyorlar. Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP hükümeti İMF, DTÖ ve DB gibi emperyalist kurumlardan aldığı emirlerle kamu hizmetlerini tasfiye edip bu hizmetleri birer ticari metaya dönüştürmekte kendinden önceki hükümetlere adeta taş çıkartıyor. Yine bu dönemde "reform" aldatmacasıyla çıkarılan "Kamu Reform Yasası" ile devletin sosyal kurumları tamamen ortadan kaldırılarak tüm hizmetlerin paralı hale getirilmesinin önü açılmıştır.

Neoliberal saldırılardan en çok nasibini alanlardan birisi de eğitim "sektörü" olmuştur. Sermaye için oldukça önemli bir "yatırım alanı" olan eğitimde GATS ile birlikte eğitimin ticarileşmesinin önü açılmıştır. Eğitim bir hak değil de satılacak bir meta haline gelirse haliyle bunu müşteriye satacak bir pazarlamacının da bulunması ya da eldekilerin bu hale getirilmesi de bir zorunluluk olacaktır. Bu nedenle de eğitim alanında çalışan kamu emekçilerinin de hakları bir bir ellerinden alınarak adeta birer sözleşmeli köle haline getirilmeye çalışılmıştır. Zaten sözleşmeli çalışan bu öğretmenlere "kısmi zamanlı geçici öğretici" adı verilerek öğretmenlik yerine öğreticilik statüsü yaratılmaya çalışılmıştır. Bu sadece bir sözcük değişimi ya da kavram karmaşası değildir. Burada amaçlanan; geçici öğretici kavramı ile öğretmenlik kurumunun ve eğitimci sıfatının ortadan kaldırılması ve öğretmenliğin bilgi satışı yapan pazarlamacılıkla sınırlandırmaktır.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2004 yılında startını verdiği bilgisayar ve ingilizce öğretmenliği ile başlayan işgüvencesiz sözleşmeli çalışma uygulaması daha sonra tüm branşları kapsayacak şekilde yaygınlaştırıldı. Bunun ardından eğitim başta olmak üzere kamu hizmetlerinin önemli bir kısmında yasal olmayan biçimde "sözleşmeli öğretici" istihdamı iyice hızlandı. Milli eğitimde çeşitli sözleşme biçimleriyle birlikte en son MEB'in yapmış olduğu kısmı sözleşmeli öğretmen alımıyla güvencesiz çalışan öğretmen sayısı 80 bini geçmiştir.

Genelge geri çekildi saldırı sürüyor

Sermaye devleti bu alandaki faaliyetleri tam gaz sürdürürken Danıştay, Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2005-2006 öğretim yılı için sözleşmeli öğretmenlik alımına dair genelgesinin yürütmesini durdurma kararı aldı. Danıştay kararının gerekçesinde, öğretmenlik mesleğine nasıl başlanacağının yasalarda bulunduğunu, öğretmenliğin

Taleplerimiz:

- Eğitimin ticarileştirilmesine ve kamunun tasfiyesine son verilsin!

- Sözleşmeli öğretmenlik uygulamaları tüm sonuçları ile iptal edilsin!

- Tüm eğitim emekçilerine kadro!

- Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

Devlet Memurları Yasası'na göre asli ve sürekli görevlerden olduğunu belirtti.

Danıştay'ın, "kısmi zamanlı geçici öğreticilik" olarak tanımlanan sözleşmeli öğretmenlik ile ilgili genelgenin yürütmesini, öğretmenliğin asli ve sürekli görevlerden olduğu gerekçesiyle durdurmasına rağmen politikalarından vazgeçmeyen AKP hükümeti Plan Bütçe Komisyonu'nda kabul edilen tasarıya Bakanlığın ihtiyaç halinde sözleşmeli öğretmen istihdam edebilmesine yönelik hüküm eklendiğini belirtti. Böylece eğitimin piyasaya açılması konusunda kararlılığını gösteren sermaye devleti emekçileri açıkça savaşa davet etmiş oldu. Sermaye devleti, "sözleşmeli öğretici" çalıştırmakla, öğretmenliğin toplumsal yönü ortadan kaldırılarak bireyci, dayanışmadan yoksun, rekabetçi bir anlayışla bilinçleri bulandırılmış bir çalışan kitlesi oluşturmaktaki kararlılığını bir kez daha göstermiş oldu. Sözleşmeli öğretmenlik, iş güvencesinin ortadan kaldırıldığı; çalışma zamanlarının ve koşullarının esnekleştirildiği bir ortamı oluşturmaya dönük önemli bir adım saldırı anlamına geliyor.

Sendikal bürokrasi saldırılara kapı aralıyor

Tüm bunlar hızla uygulamaya sokulurken eğitim emekçilerinin örgütlülüğü olan Eğitim-Sen ne yapmaktadır? Eğitim-Sen ya konuyla ilgili açıklamalarla ya da dava açmakla yetiniyor. Yapılması gereken sokakta kurulan bu sendikanın kamu emekçilerinin haklarını yine sokaklarda savunmasıyken sendika yönetiminin bundan uzak durarak kulis görüşmelerinde çözüm bulmaya çalışmasının ardında sendika yönetimine hakim olan reformist anlayışlar bulunmaktadır. Boş tehditlerle AKP hükümetine geri adım attırabileceğini düşünen sendika yönetimi adına konuşma yapan Aladdin Dinçer, "Danıştay'ın kararının bir kıymeti kalmadı. Hükümet sözleşmeli öğretmenlik uygulamasında ısrar ediyor. Eğer tasarı bu şekilde yasalaşırsa, CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne götürmesi için girişimde bulunacağız" dedi. Yani sermaye adına hükümet eden bir partiyi başka bir sermaye partisi aracılığıyla durdurmaya çalışıyor. Bu cahillik değilse en hafifinden mücadele kaçkınlığı ve kamu emekçilerinin bilincini çarpıtmak adına savrulmuş boş bir tehditdir.

Tabanda birleşip sendikalarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım!

Oysa kamu emekçilerinin mücadele tarihi göstermiştir ki; işçi ve emekçiler haklarını koruyabilmiş ya da geliştirebilmişlerse bunu düzen kurumlarından ya da sermaye partilerinden medet umarak değil, kendi güçlerine dayanarak yürüttükleri mücadeleler sonucunda elde edebilmişlerdir. Kamu emekçileri de bu bilinçle hareket etmeli ve sendikal bürokrasinin günü kurtarmaya dönük ya da mücadeleden kaçmayı amaçlayan politikalarına izin vermemelidirler.

Bu sendikaları biz kurduk, şimdi de ona sahip çıkarak mücadele bayrağını daha da yükseltmek zorundayız. Yoksa sermaye adına bilgi satan pazarlamacılar olmaktan ve işgüvencesiz bir ortamda iş bulabilmek ve çalışabilmek için diğer emekçilerinin başlarına basmaktan kendimizi kurtaramayız. Bunun için taban örgütlülüklerimizi güçlendirmeli kamu emekçileri arasında konunun iyice tartışılmasını sağlayarak tabanda kamu emekçilerinin inisiyatiflerini açığa çıkarmalıyız. Ancak bu sayede sendikalarımızın başına çöreklenmiş bürokrat takımını başımızdan atabilir ve bu saldırılar karşısında taleplerimizi yükselterek kazanabiliriz.

Sözleşmeli çalışmaya neden hayır demeliyiz?

Özelleştirme ve ticarileştirme sadece mülkiyet devri biçiminde gerçekleşmez. Hatta kamu hizmetlerinin tasfiyesinde olduğu gibi daha çok çeşitli hizmetlerin taşerona devredilmesi, işletmelerde kayıt dışı çalışmaların yaygınlaştırılması, sözleşmeli personel adı altında asgari ücret uygulanması gibi biçimlerde gerçekleştiriliyor. Hiç kuşkusuz bu, hem çalışanların yoksullaşmasına hem de bu hizmetlerden yararlanan işçi ve emekçilerin ağır aksak aldıkları hizmetlerden yoksun kalmaları anlamına geliyor.

Kamu kurumlarında sözleşmeli personel çalıştırılmasına 1999 yılında başlanmıştır. O yıllardan beri özellikle büyük hastaneler ve üniversite hastanelerine, okullara kadrolu personel ataması nerdeyse yapılmamış, personel açığı sözleşmeli istihdamla karşılanmaya çalışılmıştır. 657'nin yerine çıkarılması planlanan yeni "Personel rejimi"nde sözleşmeli çalışma esas istihdam biçimi haline getirilmektedir. Sözleşmelilik kölelikten farksız bir çalışma statüsü olduğu halde bizlere cilalanarak yutturulmaya çalışılmaktadır. Bu cila birçok arkadaşımızın gözlerini kamaştırmaktadır. Bunun için burada sözleşmeli çalışmaya neden hayır denilmesi gerektiğini maddeler halinde sıralamak istiyoruz.

1- Kamuda reform adı altında sunulan saldırılar, iki noktada toplanmaktadır. Bunlardan biri, kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldırmak, diğeri de çalışma yaşamını esnekleştirmektir. 1,5 milyona yakın kamu emekçisinin işgüvencesi hakkı "sözleşmeli personel" uygulaması ile ortadan kaldırılırken "performansa bağlı ücretlendirme" uygulaması ile de çalışma yaşamı alabildiğince keyfiyete açılıyor.

2- Sözleşmeli personel saldırısı ile, üst ve orta derecede memurlar ile polisler dışındaki tüm kamu emekçileri hedef tahtasına çakılmaktadır. "Kamu yönetimi temel kanunu tasarısı"nda yeralan "Kamu kuruluşlarında sözleşmeli personel çaıştırmak esastır" ibaresi bunun hukuksal ifadesidir.

3- Sözleşmeli personel hem ücret, hem de sosyal haklar bakımından kadroluların sahip olduğu haklardan (!) yararlanamamaktadır.

4- Sözleşmeli personel iş şartlarından tutun da ücret durumuna kadar her konuda işverenle bireysel olarak pazarlığa girişmek durumunda kalacaktır. Ama iş güvencesi olmadığı için bu sözde bir pazarlık olacak, sözleşmeli personele, işgüvencesi olmadığı için işverenin her söylediğine boyun eğmekten başka alternatif kalmayacaktır.

5- Sözleşmeli personelin işverenle yapacağı sözleşmeler yıllık olabileceği gibi, aylık da olabilecektir. Bu uygulama özellikle eğitim ve sağlık alanında uzun yıllardır uygulanmaktadır. 10 yıl süreyle sözleşmeli olarak çalışan personel sözleşmelerde gösterdikleri görev, yetki ve sorumlulukları ihmal etmedikleri sürece sözleşmeleri yenilenecektir.

6- Sözleşmeli personel ücretleri, amirler tarafından verilen sicil puanları baz alınarak belirlenecektir. Böylelikle işverenin uygun gördüğü her işi yapabilen emekçiler gözde çalışanlar olacaktır. Gözde çalışan olmak içinse kıran kırana bir rekabet gerçekleşecektir.

7- Sözleşmeli çalışanlar kısmi ve tam zamanlı çalışanlar olarak bölünmektedir. Kısmi zamanlı çalışanlar tam zamanlı çalışanların haklarından statüleri gereğince kısmî bir şekilde yaralanacaklardır.

8- Sözleşmeli personelin dernek ve sendika kurup üye olması yasal güvenceye kavuşturulmuştur. Ancak bu kuruluşların üyelerinin çıkarlarını gözetecek herhangi bir eylemde bulunma girişimleri yasaklanmıştır. Dolayısıyla bu hak sadece kağıt üzerindedir. İşçi ve emekçilerin, sermayeye karşı en etkili silahı grev de tabii ki yasaklanan haklardan biridir.

Kısacası sözleşmeli personel saldırısına dur demeden emekçilerin insanca yaşayabilme olanakları yoktur. Kamu emekçileri mücadele sahnesinde yeniden daha güçlü bir şekilde yerlerini almadan haklarını koruyup geliştiremeyeceklerdir. Üzerimizdeki ölü toprağını silkelemenin vakti gelmiştir. Çünkü iş ve yaşam hakkımız gasp edilmek üzeredir.

Sağlıkta sözleşmeli çalışma ile yaratılan sonuç;

Çürümüş ve yozlaşmış bir kölelik düzeni!

Sağlıkta özelleştirmenin mevcut bilançosu kabaca şöyledir: Özelleştirme uygulamaları hep fazla tepki çekmeyecek ufak tefek uygulamalarla başlamış, yavaş ve sinsice kimi zamanda büyük parçalar halinde bütün sağlık sistemini sarmıştır.

Döner sermaye uygulaması, temizlik ve yemek işlerinin taşerona devri, tıbbi malzemelerin özel firmalardan temini ve son yıllarda sözleşmeli personel alımı, taşeron firma aracılığıyla yardımcı sağlık hizmetlerinin gördürülmesi, özel firmaların cihazın yanısıra verdiği eleman eşantiyonları, katkı payları, fotokopiler, resimler, ilaçlar vb. Yanısıra rüşvet, dolandırıcılık, naylon fatura ile cepleri doldurulan parti kadroları. Artı özel muayenehanelere yönlendirilen hastalar, zararlı olduğu halde piyasaya sürülen ilaçlar vb.

Peki bu özelleştirme uygulamaları çalışma ortamına ve ilişkilerine nasıl yansıdı?

Taşeron temizlik firmalarının hastanelerde çalışması kadrolu emekçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Ama bu tepki öylesine gerici ve örgütsüz bir tepkiydi ki sadece emek cephesi yönünden başarısızlık hanesine bir çarpı daha atılmasına yolaçtı. Kadrolu emekçiler taşeron şirket çalışanlarını ikinci sınıf çalışan olarak gördüler ve her fırsatta ezmeye çalıştılar. Daha çok işgüvencesine dayanarak kadrolu emekçiler taşeron emekçileri sindirmeyi başardılar. Bunun sebebi taşeronda çalışanları kendilerini yerlerinden edecek düşman olarak görmeleriydi. Taşeron temizlik şirket çalışanları da hemen tüm personelin altında çalışmakta ve kenetlenmesi gereken sınıf kardeşlerini ya düşmanı ya da yaltaklanması gereken amiri olarak görmektedir.

Geçtiğimiz senelerde başlatılan sözleşmeli personel uygulaması ve medikal firmaların cihazla birlikte eleman sunması ile sağlık sistemindeki çalışan profili çok daha parçalı bir hal almıştır. Bunun çalışma yaşamındaki etkisi ise gittikçe örgütsüzleşen, yalnızlaşan, bireycileşen emekçiler ordusudur. Böyle olduğu ölçüde yükü ağırlaşan ve ezilen bir kimlik hakim olmaktadır. Kadrolu elemanına yaptıramadığını sözleşmeli elemanına, ona yaptıramadığını firma çalışanına yaptıran böylece gemisini yürüten bir kurnazlık, bir oyunbazlık sistemi ile karşı karşıyayız. Bir yandan sözleşmeli personelini ezerken diğer yandan kadrolu elemanına aba altından sopayı göstermektedir.

Sözleşmeli ve taşeron şirket elemanları hastanelerin her yerinde konuşlanabilen, verilen her işi yapan, istenilen saatler arasında ve istenildiği kadar çalışan ve hiçbir hakkı bulunmayan köle bile değil, bir nevi robot olarak çalıştırılmaktadır. Henüz iş güvenliği elinden alınmamış emekçi ise bu robottan faydalanmaya bakmaktadır. Nöbetlere onları sokup, kendi yerine onları çalıştırıp üzerindeki yükü atmaktadır. Bu faydacı tavır sözleşmeli çalışanların alttan alta gelişen öfkesini büyütmekte; gelecek günler için diş bilemektedirler. Demektedirler ki; umarız özelleştirme gelir ve çalışanla çalışmayan ayrılır.

Sermaye düzeni böylece hem emekçileri örgütsüzleştirmiş hem de kölece çalışma koşullarına razı etmiştir. Gelecekte ise emekçileri daha beteri bekliyor. Eğer emekçiler arasındaki bu rekabet ve yozlaşma, örgütsüzlük ortadan kaldırılmazsa sağlığın topyekûn özelleştirilmesi ile kadrolu çalışma diye bir şey kalmayacak sözleşmeli-kadrolu kavgası artık bitecek; ama emekçilerin ellerinde hiçbir hak da kalmamış olacak.

Geçmiş dönemde sendikaların hem bilinçlendirme, hem de mücadele etmedeki zayıflığı düşman olanla dost olanın emekçilerin kafasında muğlaklaşmasına yol açmıştır.

Öncelikle sözleşmeli ve kadrolu yapay ayrımına bir son vermek gerekmektedir. Emekçilere sorunlarının ve bu sorunların çözümünün ortak olduğunu göstermek, onları her alanda biraraya getirmek, güçlü bir bilinçlendirme, örgütlenme ve ortak mücadele çalışması yürütmek gereklidir.

Sosyalist sağlık emekçileri/İstanbul

Aile hekimliği ve sağlıkta özelleştirme

Sermaye iktidarının "sağlıkta dönüşüm programı"nın başlıca hedeflerinden biri, aile hekimliği uygulaması yoluyla birinci basamak sağlık hizmetlerini özelleştirmektir.

Aile hekimliği yaklaşık 10 yılı aşkın bir süredir ülkemizin gündemindedir. Fakat şu ana kadar hayata geçirilmesi mümkün olamamıştır.

Aile hekimliği, sağlığın henüz kapitalist düzenle bütünleşip kâr elde etmeye dayalı bir yapı haline gelmediği dönemlerde, elinde çantasıyla müşterilerini dolaşan çağdışı bir doktor modeliydi. Avrupa'dan önce Amerika'ya sonra bize kadar gelen sözde bir uygarlık simgesidir. Ancak tedavi edici hekimlik geleneğinin sürdürücüsü olan bu simge, yani sağlıkta özel sektörün temelini oluşturan ve kapitalist sistemin vazgeçilmez bir kâr unsuru olan muayenehane hekimliğinin atasıdır diyebiliriz. Cumhuriyet sonrası dönemde hükümet tabipliği olarak adlandırılan ve koruyucu hizmetlerle hiç uğraşmayan, salt tedaviye dayalı bir hekimlik modeli vardı. Günümüzde aile hekimliği adı altında tekrar geri döndürülmek istenen model aslında budur.

'70'li yılların yoğun kitlesel dinamiği ve genel toplumsal ortam, sağlık kuruluşlarını ve üniversiteleri bu çağdışı modele karşı harekete geçirdi. Halk sağlığı okulları, toplum hekimliği ve sağlığı enstitüleri açıldı. Sendikalar, meslek örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlar, kendi amaçları ile örtüşen bu eylemde yerlerini aldı. Hükümet tabipliği yerini, sosyalleştirilmiş sağlık hizmetlerine ve sağlık ocağı hekimlerine bıraktı. Ancak 1980 darbesi ayrıca sağlıkçılara da önemli darbeler vurdu.

1980 darbesinde ülkenin tüm ilerici kurumları kapatıldı, yetkileri tırpanladı. YÖK kuruldu ve toplum hekimliği yaklaşımı geri plana atılarak yerine aile hekimliği uygulaması ve aile hekimliği anabilim dalları oluşturuldu. Toplum hekimliği görüşünün sakıncalı olduğu, hekim ve diğer sağlıkçıların aile hekimi görüşü ile yetişmesi gerektiği ileri sürüldü. Tam süre yasası kaldırıldı. Ücretler yarıya indirildi. Hekimlerden başlayarak zorunlu hizmet getirildi. Toplumsal ve mesleksel örgütlenme yasakları oluşturuldu. Tıpta Uzmanlık Sınavı (TUS) kondu.

Sağlık hizmeti anlayışında geriye gidiş

Sağlık örgütlenmesi ve yönetimi, bin yılların deneyimiyle pekişmiş bilimsel verinin senteziyle oluşur. Çağdaş ve bilimsel ilkeler doğrultusunda, gereksinmesi olanlara, olduğu yerde ve ölçüde hizmet sunumu temeline dayanır. Önde gelen ilkeleri arasında herkese eşit ve ücretsiz hizmet, sağlık sorunları arasında öncelikli olanları belirleme, hizmet sunumunda farklı meslek gruplarının uyumlu çalışabilmesi için ekip davranışı gibi vazgeçilmez yaklaşımlar vardır. Bu yaklaşımlar sağlığın korunması, risk altında olanların izlenmesi, hastalananların sağaltılması ve engelli kalanların esenlendirilmesi eylemlerini birlikte sunan bir anlayışla bütünleştirilir. Bu yaklaşım Birincil Sağlık Hizmeti olarak tanımlanır ve ülkemizde de uluslararası anlaşmalarla kabul edilmiştir. Uygulamada tüm toplumun sağlığına yönelik çabalar içeren bu anlayış, toplum hekimliği ya da sağlığı olarak adlandırılır ve halk sağlığı uzmanlarının yönetiminde sağlık ve sosyal hizmet elemanlarınca birlikte yürütülür. Aile hekimliği anlayışı ise bu çağdaş yaklaşıma taban tabana zıt bir yaklaşım içerir. Bireysel çalışan, rekabetçi ve özel bir hekim tipidir. Böyle bir model çağdaş sağlık hizmeti anlayışında geriye gidiş demektir.

Sağlık harcamalarında artış

Her aile hekiminin ayrı ayrı muayenehane açacağı ve döşeyeceği dikkate alınırsa harcamalarda doğrudan bir artış olacağı ve özellikle röntgen, USG gibi tıbbi aletler açısından "duplikasyonlar" yaşanacağı açıktır. Üstelik bu harcamalar sonuçta hizmeti kullananlara, yani topluma yansıtılacaktır. Kâr etme ve sağlıktan para kazanma ilkesinin ön plana alınacağı aile hekimliği sisteminin ucuz değil ama işletmeciler için kârlı bir sistem olacağı açıktır. Koruyucu sağlık hizmetleri yerine müşteri memnuniyeti ön planda olacağı için de tıbbi teknoloji daha fazla kullanılacaktır; bununla beraber ilaç kullanımı arttırılacağından ülke ve toplum ekonomisine ağır yük getirecektir. Unutulmamalıdır ki sağlık alanın da en az harcama koruyucu sağlık hizmetlerinde yapılmaktadır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu, 6.5 milyon insanın Bağ-Kur primini ödeyemediği için sağlık hizmeti alamadığını söylüyor. Genel Sağlık Sigortası'na geçildiğinde bugün Bağ-Kur'lular için geçerli olan "primini ödemeyen sağlık hizmeti alamaz" kuralı herkesi kapsayacaktır. Belli bir geliri olanların dahi primlerini ödeyemediği ülkemizde herhangi bir gelire sahip olmayanlar ne yapacaklar? Bu

yasadan asıl anlaşılabilecek olan sağlık finansmanından devleti çekip tüm harcamaları yoksul emekçinin sırtına yüklemek ve bundan sermayeye yeni kâr alanları açmaktır.

İş güvencesiz ucuz emek

Aile hekimi olacakların şu anki düşük ücretler yerine yüksek gelir düzeyine sahip olacağı da iddia edilmektedir. Bu tamamen kandırmacadır. Burada amaç hekime ücret ödememek, hekimin ücretini serbest piyasa koşulları içinde kendisinin kazanmasını sağlamaktır. Bu nedenle devlet artık sözleşmeli hekimler çalıştıracaktır. Bunun anlamı iş güvencesi ve sosyal hakları olmayan bir kitle yaratmaktır. İş güvencesi olmayan ve işsizlik korkusuyla giderek daha düşük ücretle çalıştırılacak bir hekim kitlesi yaratılacaktır. Sistemin yaratmak istediği ne yazık ki budur. Diğer yandan kötü koşullarda çalışma da sözkonusu olacaktır. Çünkü aile hekimi kendisine bağlı kişilerin her başvurusunda yanıt vermek durumundadır. Yıllık izinler, hafta sonları, mesai saati dışı zamanın aile hekimleri için nasıl kullanılabileceği belli değildir.

Aile hekimlerinin, yanlarında çalıştıracakları aile sağlığı elemanını seçerken gebeliği, küçük çocuğu, hastası, özel problemleri olmayan kişileri tercih etmeleri birçok ebe ve hemşirenin işsiz kalmasına, bulanların da ücretli köleler olarak çalıştırılmasına neden olacaktır. Yıllık izin, hafta sonu izni, haftalık 40 saat çalışma gibi uzun ve zorlu mücadeleler ve bedeller ödenerek kazanılmış hakların ortadan kaldırılması sözkonusu olacaktır.

Sermayenin hizmetinde emekçiye düşman örgütlenme: Kontrgerilla devleti

Son süreçte yaşanan gelişmeler, AB sürecinin, devletin terör, baskı ve şiddet politikalarında bir değişim yaratmadığını açıkça ortaya koydu. Olaylar, devletin katliamcı ve saldırgan tutumunda, kontrgerilla kimliğinde zerre kadar bir değişimin olmadığını, kontrgerilla örgütlenmesinin dimdik ayakta durduğunu gösterdi.

Geçtiğimiz yıl 9 Kasım'da Şemdinli'de Umut Kitabevi bombalandı. Bombalama eylemini yapan katiller bu kez kaçamadı. Zira Şemdinli halkı katileri suçüstü yakaladı. Arabanın bagajından ölüm listeleri, askeri krokiler, askeriye yapımı bombalar silahlar ele geçirildi. Bombacılardan astsubay Ali Kaya'yı, Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt, 'Tanırım, iyi çocuktur' diyerek kanatları altına aldı.

21 Mart Newroz kutlamalarına ülkenin dört bir yanında yüzbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Kontrgerilla devleti Newroz öncesinden başlayarak, genelde Kürt halkına, özelde ilerici ve devrimci siyasal yapılara yönelik terörde sınır tanımadı. Saldırılar nedeniyle binlerce kişi yaralandı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı. Onlarcası tutuklandı. Kontrgerila devleti, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikasını sürdüreceğini bir kez daha gösterdi.

Kontrgerila devleti sermayenin çıkarlarının bekçisidir. Sermayenin çıkarlarının korunması, sermaye iktidarının devamı onun varlık nedenidir. Binlerce faili meçhul cinayet, yüzlerce gözaltında kayıp, sermaye iktidarının ayakta kalması için planlandı ve yapıldı.

Kontrgerilla devletini ilgilendiren tek şey, hizmetinde olduğu sermayedarların çıkarlarıdır. Sermayenin sorunlarına çözüm üretmek kontrgerilla devletinin varlık nedenidir. Emperyalizme dönük uşaklık görevini en iyi şekilde yerine getirmek, onun bir diğer temel görevidir. Kontrgerilla devletinin yüreği, sermayedarların tırnağı kırılsa sızlar. Ancak işçi ve emekçiler, Kürt halkı sözkonusu olduğunda taş kesilir.

Yapılan saldırılar, kontrgerilla devletinin sınıfsal kimliğinin açık ifadesidir. İşçi ve emekçilere düşmanlık, sermayeye uşakça sadakat bu sınıfsal tutumun özü özetidir.

İşçi ve emekçilerin korkutulup yıldırılmasından tek çıkarı olan güç, devlet şeklinde örgütlenmiş olan sermaye sınıfıdır. Zira onların azami kâra ulaşmak için azami sömürüye ihtiyaçları vardır. Kontrgerilla devleti bu sömürü, açlık ve sefalet çarkının dönmesi için üzerine düşen kanlı görevleri harfiyen yerine getirir. Sermayenin önündeki engelleri temizlemek için tüm gücüyle çabalar.

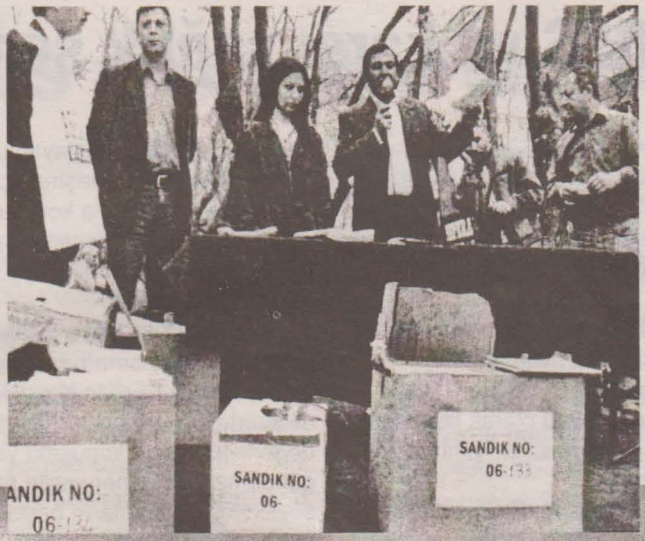
On milyonları bulan işsizler ordusu, açlık ve sefalet içindeki işçi ve emekçiler, evsiz-barksızlar, sokakta sürünüp sokakta ölen çocuklar ve yaşlılar pahasına bu düzeni ayakta tutuyorlar. Emeğin korunması mücadelesine, işçi ve emekçilerin eylemlerine hışımla saldırıyorlar. Herşey sermayenin kanlı iktidarı için! Bundan ötürü kontrgerilla devleti baskı ve katliamda sınır tanımıyor.

Nefes alınmaz hale getirdikleri hava, kullanılmaz hale getirdikleri su, ekilip biçilmez hale getirdikleri toprak pahasına, baskıya, zorbalığa, katliamlara yaslanarak düzenlerini sürdürüyorlar. Sermayenin önündeki engelleri süpürmek için kontrgerilla devletini, ihtiyaçları çerçevesinde kesintisiz olarak tahkim ediyorlar.

Bu çürümüş düzenin, çeteleşen devletin hükmü biz ona boyun eğdiğimiz sürece vardır. Biz sustukça bu düzenin kanlı çarkları dönmeye devam edecektir. Çözüm kendi ellerimizdedir! Çözüm örgütlenmekte ve mücadeleyi yükseltmektedir! Çözüm "kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" inancını kuşanarak ekmeğimiz ve geleceğimiz için kavga etmektedir!

Devletin kontrgerilla örgütlenmesinin açığa çıkarılması, işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı topyekûn militan mücadelesi ile mümkündür. Bunun dışında zorlanan tüm yollar, sonuçsuz çabalar olarak kalmaya mahkumdur.

Sosyalist kamu emekçileri/Kayseri

"Referandum 2006" ve GSS karşıtı mücadele

Türk Tabipler Birliği (TTB), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) tarafından GSS'ye karşı 27 Mart-1 Nisan tarihlerinde "referandum" gerçekleştirildi. Sendikaların yanısıra çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler de referanduma destek verdiler.

Ankara, İzmir gibi kimi illerde referandum çalışmalarını kolluk güçleri ve idareler izlemekle yetinirken; İstanbul, Antalya, İskenderun, Amasya gibi kentlerde hastane idaresi-emniyet-valilik müdahalelerde bulundu. Bu müdahaleler sermaye iktidarının bilinçlendirme faaliyetine tahammülsüzlüğünü göstermektedir. Sermaye düzeni, işçi-emekçilerin sağlık ve sosyal güvenlik hakkını gaspeden GSS Yasa Tasarısı'nın teşhir edilmesine bile tahammül edememektedir. AKP hükümeti işi oldu bittiye getirerek, çalışma yürütenleri, karşı duranları (örneğin TTB'yi) karalayarak kolayından bu yasa taslağını çıkarmak istemektedir. Referandum faaliyeti bu nedenle engellenmek istenmiştir.

Referandum çalışması Genel Sağlık Sigortası'nın geniş kesimler nezdinde teşhir olması anlamında önemli bir araçtı ve sandıkların kurulduğu-kurulabildiği yerlerde bu amaca kısmen de olsa ulaşıldı. Bu anlamıyla referandum bir olumluluğu ifade ederken, GSS'yi püskürtecek bir mücadele programının parçası olarak kurgulanmaması, elde edilecek yararı ortadan kaldırmaktadır.

Olumsuzluğun giderilmesi, hiç kuşkusuz öncülerin daha ilerden gerçekleştirecekleri müdahalelerin gücüne, etkinliğine bağlıdır. Ancak bu iradenin gösterilmesinin anlamı elde edilen her fırsatta sendika yöneticilerinin-bürokratlarının, ya da demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin teşhirine indirgenemez. İradi müdahale ancak pratik içinde kendini var kılabilir, ve pratik tutumda sınanabilir. Referandum çalışmasının sonrasını planlamakta söz sahibi olmak ve emekçiler için inandırıcı olmanın ilk koşulu, bu çalışmanın aktif bir üyesi olabilmekten geçmektedir. Çalışmanın dışında kalarak, eleştiri oklarını referandumun örgütleyicilerine yöneltmek öncülük iddiasını zayıflatır.

Öncünün görevi kitleleri hak alma yönünde bilinçlendirecek-harekete geçirebilecek en ufak eylemi sahiplenmek; ancak burada durmayarak ileriye taşımaya çalışmaktır. İleriye taşımanın yolu, varolan küçük tepkileri örgütlemekten, onların bizzat katılımcısı olmaktan geçiyor. Emekçilerin güveni ancak bu tarzla kazanılabilir.

GSS'ye karşı ne yapmalı?

Sosyalist kamu emekçileri olarak bulunduğumuz işkollarında ve işyerlerinde referandum çalışmalarının aktif katılımcısı olduk ve varolan çalışma düzeyinin ileriye taşınması için üstümüze düşeni yaptık. Ancak biz referandumun SSGSS yasa tasarısının geri çekilmesini sağlayacak düzeyde-etkinlikte olmadığını dahası bunu sağlayacak araç olmadığının farkında ve bilincindeyiz. Referandum bir sonraki adımın hazırlanması, planlanması anlamında önemliydi. Ve ancak saldırıyı püskürtecek bir mücadele sürecinin parçası olarak ele alınırsa gerçekten bir anlam taşıyacaktır. Fransa işçi-emekçileriyle gençliğinin verdiği mücadele bu bakımdan bize örnek olmalıdır.

Halihazırda SSGSS yasa tasarısı alt komisyonlarda kabul edilmiş durumda. Önümüzdeki süreçte meclis gündemine geldiğinde de farklı bir tablo ortaya çıkmayacaktır. Bu nedenle zaman kaybetmeden bir sonraki adım, iş bırakmayı da kapsayacak bir şekilde, planlanmalı, karara bağlanmalı ve çalışma programı oluşturulmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Adana'da GSS'ye karşı sağlık sempozyumu

25 Mart günü Adana Hekimevi'nde GSS ve Aile Hekimliği uygulamaları konulu bir sempozyum düzenlendi. ATO'nun düzenlediği sempozyumda SES, Dev Sağlık-İş, Pratisyen Hekimler Derneği konuşmacı olarak yer aldılar. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı sempozyum iki bölümden oluştu.

İlk oturumda konuşmacılar GSS hakkında bilgi verdiler. GSS'nin geçmişten günümüze sağlıkta uygulanan ticarileştirme saldırısının önemli bir ayağı olduğu vurgulandı. GSS'nin hangi ihtiyacın ürünü olarak gündeme getirildiği, neleri kapsadığı ve sağlıkta nasıl bir yıkıma yolaçacağı üzerinde duruldu.

İkinci bölümde sözalan Genel Pratisyenlik Enstitüsü Genel Sekreteri Hüseyin Demirkan, Aile Hekimliği ve dünyadaki uygulamaları hakkında bir sunum yaptı. AKP'nin söylemlerinin aksine Aile Hekimliği'nin sağlıkta yaşanan sorunları çözmek amacıyla değil 1980 sonrası sağlıkta uygulanan neo-liberal politikaların bir sonucu olarak gündeme getirildiğini anlattı.

Ardından TTB Pratisyen Hekim Kolu YK Üyesi Hamza Ağca, Aile Hekimliği uygulaması için pilot bölge seçilen Düzce'deki uygulamalar üzerinden yaşanan sorunlara değindi. Düzce'de başlayan uygulamalar sonrasında işgüvencesiz ve sözleşmeli çalışmak zorunda kalan sağlık emekçilerinin çalışma koşullarının ağırlaştığını ve bu uygulamaların her geçen gün yeni sorunlara yolaçtığını belirterek, Aile Hekimliği uygulamasının Düzce'de boşa çıktığını dile getirdi.

Son olarak kürsüye çıkan ve Bertholt Brecht'in bir şiiriyle konuşmasına başlayan Pratisyen Hekimler Derneği Genel Başkanı Erkan Kapaklı, Aile Hekimliği'nin farklı ülkelerdeki uygulamalar üzerinden yarattığı sonuçları değerlendiren bir konuşma yaptı. Neo-liberal saldırıların gündeme geldiği her yerde sağlık alanında da aynı söylemlerle saldırıların başladığını söyleyerek, bu uygulamalar sonucunda sağlıkta kalitenin düştüğünü ve hasta yığılmaları ortaya çıktığını anlattı. Şili'de 8500 farklı sağlık paketi olduğu ve parası olanın parası yettiği paketi satın alabildiğini anlattı. Bulgaristan'da Aile Hekimleri'nin hasta başına para aldıkları için "müşteri" sayısını arttırmak zorunda bırakıldıklarını, bu nedenle Aile Hekimleri'ne "şahıs tüccarı" denildiğini anlatan etkili bir konuşma yaptı.

Canlı geçen sempozyum mücadele çağrısıyla sona erdi.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Yerel çalışma deneyimlerinden...

Seçilmiş hedeflere yoğunlaşan bir çalışma!

Eğitim-Sen İzmir 1 No'lu Şube'de örgütlenme çalışması adına olumlu bir deneyim yaşandı. Bu deneyimi paylaşmak istiyoruz. Sözkonusu deneyim bölgesel bir çalışmadır.

Bu çalışma için öncelikle bölgeye ait özellikleri ve öznellikleri gözönünde bulundurarak hedeflerimizi belirledik. Hedef okullar (birimler) belirledikten sonra, bu okulların kadro sayıları, üye profillerini gözeterek bir çalışma grubu oluşturduk. Grup hangi okulları ne zaman gezeceğini planlayıp çalışma yürütürken ihtiyaç duyacağı dökümanları belirledi ve buna dönük hazırlık toplantıları yaptı. Daha sonra tüm pratik çalışmayı bir programa (takvime) bağladık.

Bu bölge çalışmasındaki temel amaç alışılagelen klasik üye kaydı yapmak değil, eğitim emekçileriyle sendikal bağların güçlendirilmesi, işyerleriyle sıcak bir ilişkinin kurulması, üyelerin örgütlü mücadeleye katılımı konusunda daha etkin hale getirilmesiydi. Bu öncelikleri temel alarak bölgede yeralan 17 okulu hem sabah, hem de öğleden sonra olmak üzere ziyaret edıp sohbetler gerçekleştirdik. Bazı okullarla daha sıkı bir ilişki kurduk. Sohbetlerimizin içeriğini saldırılar, sorunlar sorumluluklar oluşturuyordu. Ziyaretler, okul temsilcileriyle yapılan toplantılar ve eğitim emekçileriyle kurulan ilişkiler sonrası bir etkinlilik yapma kararı aldık.

Daha sonra tekrar aynı okullara giderek davetiyeleri işyeri temsilcilerine sunduk. Kararlaştırıldığı tarihte Öğretmen Evi'nde etkinliği gerçekleştirdik.

Etkinliğe yaklaşık 90 eğitim emekçisi katıldı. Etkinlik, yemek ile başladı. Yemeğin ardından Eğitim-Sen'in tarihçesini anlatan belgesel gösterimi yeraldı. Ardından sözalan Şube Başkanı, dönemi ve çalışmayı kısaca özetledikten sonra Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı üzerine otuz dakikalık bir sunum yaptık. Slayt da kullandığımız bu sunum katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi. Ardından işyeri temsilcilerine söz verildi ancak sözalan olmadığı için planlanan söyleşi gerçekleşmedi. Bunun üzerine şube sekreteri gündemi değerlendirdi. Bir kamu emekçisinin şiirleriyle süren program Çiğli İşçi Kültür Evi Kavel Müzik Grubu'nun dinletisinden sonra sona erdi.

Geceye katılan üyelerin izlenimleri bir hayli olumluydu. Özellikle yapılan bölge çalışmasının genel toplantılardan daha anlamlı ve işlevli olduğunu belirttiler. Birçok konu başlığını dar zamanda tüketmek yerine bu tür etkinliklerle öne çıkan bir-iki gündemi, görsellik ve müzikle destekleyerek derinlemesine işlemenin üye açısından daha yararlı ve anlamlı olduğunu ifade ettiler.

Sendikaların harekete geçirilmesinde, üyesiyle bütünlük oluşturmasında ve mücadeleye katılımı yönündeki bu tür çalışmaların kamu emekçileri hareketine güç kattığına inanıyoruz.

Bir sosyalist eğitim emekçisi/İzmir

BES Genel Kurulu'ndan yansıyanlar

BES Genel Kurulu 17-19 Mart tarihinde gerçekleştirildi. Kurulda BES'in içinde bulunduğu durum tartışıldı. Emekçiler tarafından sendikal sorunların yanısıra, ülkenin politik durumu üzerine de değerlendirmeler yapıldı. Özellikle "Yurtsever Emekçiler"in "Kürtleri tasfiye etme girişimi" söylemi salondaki tartışmaların Kürt sorunu üzerinden şekillenmesine yolaçtı. Bu konu üzerinde yürüyen tartışmalarda zaman zaman gergin anlar yaşandı.

BES' de güç yitimi

Genel Merkez tarafından Genel Kurula sunulan çalışma raporunun örgütlenme bölümü BES'in içinde bulunduğu durumu çarpıcı bir biçimde gözönüne sermektedir

İl	2004 üye sayısı	2006 üye sayısı	Değişim oranı
Ankara	5228	4220	0,192808
Kocaeli	739	491	0,335589
Diyarbakır	973	867	0,108941
Çanakkale	419	291	0,305489
Zonguldak	720	604	0,161111
İstanbul	5160	4310	0,164729
İzmir	2769	2432	0,121705
Samsun	638	458	0,282132
Trabzon	423	285	0,326241

Yukarıdaki tablodan da görüldüğü üzere Büro Emekçileri Sendikası Kocaeli'nde %33,5; Trabzon'da %32,5; Çanakkale'de %30,5; Samsun'da %28; Ankara'da %19; İstanbul'da %16 oranında üye kaybına uğramıştır. Üye kayıplarının yaşandığı yereller gözönüne alındığında sorunun sadece Genel Merkez'in tutumundan, politika yapış biçiminden kaynaklanmadığı, şube yönetimlerini de içine alan daha kapsamlı bir sorunla karşı karşıya olunduğu görülecektir. Özellikle KESK içinde sürekli militanlığıyla sözedilen BES'in üye kaybı üzerinde düşünülmeli ve sorunun gerçek nedenleri ortaya konulmalıdır. Aksi takdirde Genel Merkez koltuğunda oturanların değişmesi herhangi bir şeyi değiştirmeyecektir. Genel Kurul'da yapılan tartışmalar düşünüldüğünde ise, ne yazık ki geleceğe dair umut beslemek için herhangi bir neden bulunmamaktadır.

Politikasızlık

BES Genel Kurulu'nda dikkat çeken ilk nokta seçime giren hiçbir grubun sendikal politikalara yön verecek, sendikaların güçlenmesini sağlayacak, BES'in ve dolayısıyla KESK'in fiili-meşru-militan mücadele hattında örgütlenmesine sağlayacak politikaları dillendirmemesi, bu konuda kafa yormamış olmasıdır. Genel Kurul'da taraf olarak çıkan ve gerek sınıf sendikacılığı iddiasında bulunan, gerekse toplumsal hareket sendikacılığı savunanlar aynı çözümsüzlüğün, aynı bireyler üzerinden politika yapışın farklı iki görümündeydiler. Kurulda sendikal politikalar sistematik bir biçimde eleştiri konusu edilmediği gibi herhangi bir alternatif de sunulmadı.

Seçime endeksli yaklaşım

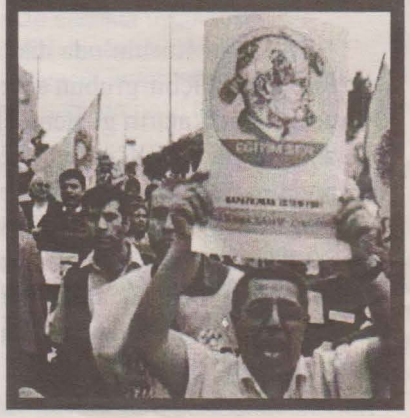
Genel Kurul'da 5 farklı liste seçime girmesine rağmen aslolarak seçimin iki ittifak bloğu arasında geçtiğini söylemek mümkün. Devrimci Sendikal Dayanışma, Birleşik Sendikal İnisiyatif ile Devrimci Memur Hareketi'nin oluşturduğu üçlü yapı ve Yurtsever Emek Hareketi ile Emek Hareketi'nin oluşturduğu ikili yapı. Bağımsız Sınıf Sendikacılığı Hareketi ve seçime iki farklı listeden giren Sendikal Birlik de Genel Kurul'da yönetime adaydı. Seçimi üçlü yapı kazandı.

Genel Kurul'da sınıf sendikacılığını savunan büro emekçilerinin biraraya gelmesi bir olumlulukken, bu

biraraya gelişin kurul vesilesiyle gerçekleşmiş olması, işyerlerine dayanan bir çalışmanın ürünü olmaması ve derli-toplu bir çalışma programının sunulmamış olması önemli eksikliklerdi. Sınıf sendikacılığını savunan emekçiler seçim süreçlerini beklemeden, birlikte çalışmanın koşullarını yaratmalı ve sendikaya bütünlüklü müdahale etmenin yollarını bulmalıdır. İlk elden sürekliliği sağlanmış bir örgütlenmenin yaratılması ve bunun büyük şehirlerden başlayarak BES'in örgütlü olduğu tüm illere-işyerlerine yaygınlaştırılması sağlanmalıdır.

Son olarak, Kurul üzerinden delegelerin genel olarak süreçten memnun olmadıkları ancak bu süreci tersine çevirme konusunda da çok fazla alternatif görmediklerini-üretmediklerini söylemek mümkün. Böylesi koşullarda sınıf sendikacılığını yeniden yükseltmek, işyeri çalışmalarına ağırlık vermek, yeniden fili meşru militan mücadeleyi ön plana çıkarmak çıkış yolunu emekçilere gösterecektir.

Örgütlenme anlayışı ve yetki üzerine

Eğitim-Sen, 12 Eylül 1980 faşist darbesi sonrası etkili bir mücadele anlayışı ve pratiğiyle kendisini yetkili kılmış, bunu da eğitim emekçilerinin yegane temsilcisi olarak dosta düşmana kabul ettirmiştir. 4688 sayılı sahte sendika yasası sonrasında ise devlet, Eğitim-Sen'i yetkili sendika olarak ilan etmiştir. Ancak bugün gelinen aşamada, yetki anlayışını yasal çerçevedeki sınırlara daraltan Eğitim-Sen; artık kağıt üzerindeki yetkisini de kaybetme tehlikesi ile yüzyüze kalmıştır. Bu durumun oluşmasında devlet güdümlü sendikaların kollanışı, medyanın gerici etkisi, Eğitim-Sen'in hukuk dışı saldırılara maruz kalması, bürokratik yapılanmanın artması gibi etkenlerin tümünün payı olduğu açıktır.

4688'e göre devletçe yetkilendirilmiş olmanın pratik olarak çokça bir anlam taşımadığı tüm kesimlerce bilinmekte ve ifade edilmektedir. Çünkü bugüne kadar yetkili sendika olarak devletle karşılıklı olarak imza atılan mutabakat metinlerinin birçoğu yaşama aktarılmamıştır. Yaptırımın zorlayıcı bir hukuki zemini de zaten yoktur. Bu gerçekler iyi bilinmekle birlikte, bu cendereyi kıracak bir sendikacılığı pratiği de sergilenememektedir. Ki asıl problem de burada çıkmaktadır. Bundan dolayı toplu görüşme dönemindeki tüm esip gürlemeler dönüp yeniden masaya oturma ve hazırlanan oyunun bir parçası olmayla sonuçlanmaktadır.

Yeni yetki dönemi yaklaştıkça Eğitim-Sen için bu konu daha da can yakıcı bir hale dönüşmektedir. Kapatma davasından henüz kurtulmuş, içinden yeni bir sendikal yapılanma çıkarmış hareketin işkolunda yetkiyi kaybetmesi halinde önündeki süreçte çok zorlanacağını tahmin etmek zor değil. Bu kötü rüyayı görmek istemeyen Eğitim-Sen karar alma organları her zamanki gibi hızlı bir örgütlenme ve üye kampanyası başlattı.

Uzun zamandan beridir kendilerini kaf dağında görenler, ben yaptım oldu diyenler, grupsal çıkarlarını emekçilerin çıkarlarının önüne koyanlar, tabanla olan bağlarını koparan bu yönetim anlayışları birkaç örgütlenme kampanyası ile durumu kurtarabileceklerini umuyorlar. Oysaki bu örgütlenme kampanyası için örgütlenme sekreterlerinin yarısından çoğunu Ankara toplantısına bile getiremeyen çalışmanın varacağı menzil şimdiden bellidir. Kaldı ki herşeye rağmen yürütülen kampanya çerçevesinde binbir güçlükle üye yazılımı yapılırken, kattığımız üye sayısından daha fazlası toplu bir istifa olarak gidecektir. Kısacası can havliyle yapılmış bu tür kampanyaların örgütü ileriye taşıyamayacağı gerçeği ile bir kez daha açığa çıkmıştır. Örgütlenme ve üye yazılım çalışmalarının bu basit sığ politikalarla devam ettirilmesi artık mümkün değildir.

Ayrıca eğitim iş kolunda örgütlenirken yalnızca okullarda çalışan 657 sayılı çalışanları kapsam içinde tutarak, iş kolunu daraltan örgütlenme modeli ve anlayışı terkedilmelidir. Eğitim iş kolu bugün birçok bileşenden oluşmaktadır. En başta ileri süreçte bu işkoluna dahil olacak üniversiteler özellikle de eğitim fakülteleri öğrencileri örgütlenmenin alanı içinde olmalıdır. Bu fahri üyelik gibi ünvanlara sığınarak yapılamaz.

Bu önemli bileşenini kendi karar alma süreçlerine katmalıdır. Örgütlenme anlayışı ve işleyişini bu genişlikle değerlendirebilmelidir. Ayrı hiyerarşik katmanlar oluşturarak yola devam etmeye çalışmak yalnızca parçalı mücadele anlayışına hizmet edecektir. Eğitim iş kolunda özel okullar, üniversiteler, dershaneler, sözleşmeli öğretmenler, emekli olmuş eğitim çalışanları da vardır. Eğitim-Sen yeni dönem mücadele anlayışını, tüzüksel değişiklikler üzerine yürüteceği çalışmasını, örgütlenme başlığını ve diğer başlıkları geliştirirken öncelikle eğitim çalışanlarının ve dolayısıyla sınıfın önünü açan bir bakışla hareket etmek zorundadır. Kaldı ki kendi iş kolundaki üyelerini de Toplam Kalite Yönetimi, Performans Değerlendirmesi, Müfredat Değişiklikleri, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı vb. konularda bilgilendirmek, eğitimden geçirmek ve mücadeleye seferber etmek gibi yapması gereken bir yığın pratik iş önünde durmaktadır.

Sendikal düzlemde bulunan tüm aktif üyeler ise dönemsel görevlerini getirmekle yüzyüzedir. Sendikaları harekete geçirmek, mücadeleye ivme kazandırmak için tüm enerjilerini ortaya koymak görevleridir.

Derin devlet nedir ve ne için çalışır?

Bu düzende egemenlik sermayenindir. Sermaye milyonların sömürüsü ve soygunu üzerine kurulu bu egemenliğini zor aygıtı olan devlet aracılığıyla sürdürmektedir. Son dönemlerde iyice ayyuka çıkan "derin devlet" ya da "kontr-gerilla" da aslında bu gerçeğin bir parçasıdır. Öyle ki "kutsal" bir kurum olarak lanse edilen devletin cilası kazınınca altında "kontr-gerilla" çıkmaktadır.

Sermaye düzenine muhalif her kesime kurum ve kuruluşa (yaş, cinsiyet, meslek, ulus, iş kolu vb. ayırımı gözetmeden) saldıran ordu ile polis teşkilatı içerisinde birer yan kuruluş olarak faaliyet yürüten kontr-gerilla örgütlenmeleri yaklaşık yüzyıla yakın bir geçmişe sahiptir.

"Teşkilat-ı Mahsus"dan (özel teşkilat) başlayıp, "özel harp dairesi", "derin devlet", "Devlet içinde yuvalanmış çeteler", "karanlık odaklar" vb. isimlerle tanımlanan bu kontrgerilla örgütlenmeleri bugün meşrulaştırılmış ve olağanlaştırılmış bulunmaktadır. Başlangıçta "Sovyet tehditi" gerekçesiyle ABD-CİA eliyle tüm NATO üyesi ülkelerde kurulmuş olan bu gizli faşist örgütlenmeler yoluyla emekçilerin toplumsal mücadeleleri ezilmiştir.

Türkiye işçi sınıfına, devrimci hareketine ve emekçi halklara karşı saymakla bitmez suçlar işleyen bu örgütlerin kuruluş amacı ve asıl hedefi hep ilerici toplumsal muhalefet, devrimci faaliyet ve devrimci örgütler olmuştur.

Son günlerde "derin devlet" üzerine yapılan tartışmalar ve sözde açıklamaların ardı arkası kesilmiyor. Üstelik bu kez konuşan ve konuşturulanlar bizzat "derin devletin" derinliğinde yüzenler, o kirli çukurda dolaşanlar, olayın doğrudan tarafları olanlar, yani "devletin çıkarlarını koruyan gizli örtülü güçler" olarak tanımlananlar... ortaya saçılan pisliği örtmek için de hedef saptırıp uluslararası bağlantısından koparmaya öte yandan parçası olduğu devleti aklamaya çalışmaktadırlar.

Susurluk patladığında, adresin devletin yönetici çekirdeği olduğunu ortaya koyan sayısız kanıt vardı ortada, fakat tüm bu kanıtlar görmezden gelindi, temizlendi. "Yüksekova Çetesi" davası sanıkları beraat ettirildi. Yargıtay-Çakıcı ilişkileri skandalı nedeniyle sürmekte olan soruşturmada da aynı şekilde kirli ilişkiler aklandı. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün hem de çok zahmete girmeden. Sermayenin medyası bile buna yeterince kanıt sunmaktadır.

Ancak halen aynı senaryo oynanmaya çalışılıyor. "Devletin şeffaflığı", "Hukuk devleti", "hukukun üstünlüğü" söylemleri, hükümetin suçluları ortaya çıkarmada göstereceği kararlılık ("bu işin ucu nereye giderse gitsin sorumlular ortaya çıkartılacak" argümanları) vb. birden ortalığı kapladı.

Şemdinli olayları ilk patlak verdiğinde de aynı söylem kullanıldı. Hükümet "bu işin ucu nereye giderse gitsin sorumlular ortaya çıkartılacak" diyordu. Hukukun üstünlüğünden, yargının bağımsızlığından sözeden AKP hükümeti çok kısa bir süre içinde bunu unuttu. Çizmeyi aşmamaya özen göstererek sermaye devletinin üst kademeleriyle tam bir birlik ve dayanışma içerisine girdi. Başta hükümet olmak üzere medyası, ordusu, ve tüm partileriyle düzen kurumları genel çıkarlarının zarar görmemesi kaygısını bariz bir biçimde öne çıkardı. Yukarıda belirttiğimiz gibi düzen kurumlarının bu tutumları kendi sınıfsal niteliklerine uygundur. Bunda anlaşılmayacak bir şey yoktur.

Şemdinli iddianamesi aslında bir bütün olarak sermaye devletinin çeteci kimliği üzerine tespitlerde bulunmakta, devletin işleyişine ışık tutan tespitler yapmaktadır. Bu kadar gürültü koparmanın ve telaşın asıl nedeni de budur.

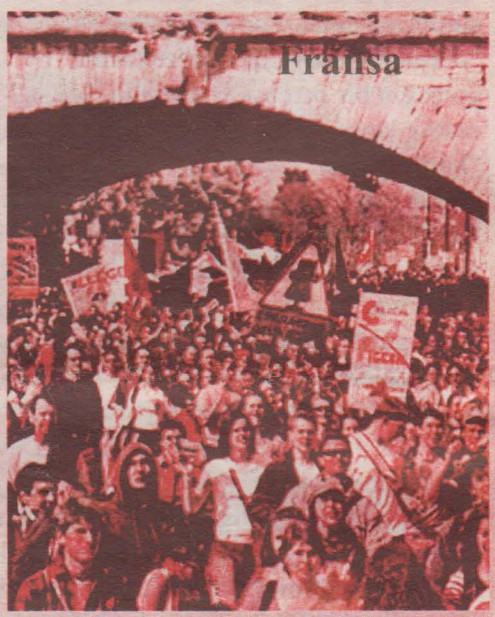
Sonuç olarak sermaye devleti suç işlemeye devam ediyor. Ve biz işçi emekçiler bilinçli ve örgütlü bir biçimde karşısına dikilip dur demedikçe suç işlemeye devam edecektir. İster derin, ister sığ olsun, açık ya da gizli olsun sermaye sınıfının ekonomik demokratik, sosyal, siyasal, askeri tüm saldırılarını yok edecek tek güç bilinçli, örgütlü bir devrimci sınıf mücadelesidir. Bizlere düşen görev düzenin yargı kurumlarından medet ummak değil mücadele bayrağını yükseltmek ve sermayenin kölelik düzenini yıkmaktır.

Avrupa'da işçi ve emekçiler sosyal hakları ve gelecekleri için ayakta!

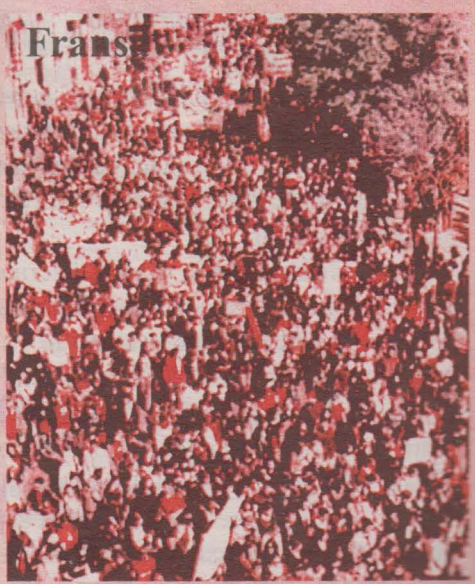
"GSS" ve "sosyal güvenlik reformu" adı altında dayatılan ölüm ve kölelik fermanını yırtmak için Fransız emekçilerinin yolundan gidelim!

Genel grev
genel direnişi yükseltelim!

e-mail: kamuemekcileri@yahoo.com

Fiyatı: 0.5 YTL * Sayı: 13 * Nisan 2006 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * Baskı : Özdemir Matbaacılık İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993